

Zemřel Karel Růžička, další z pilířů Svazu chovatelů českého teplokrevníka

Vzpomínka na Karla Růžičku očima Václavy Bouškové

„Skutečná hodnota člověka a jeho činů není v tom, co říká, ale v tom, co skutečně dělá.“

V podvečer 23. listopadu 2022 chovatelský svět zasáhla smutná zpráva, dlouho nemocné srdce pana Karla Růžičky utichlo navždy.

Koně ovlivnili celý jeho profesní i osobní život. Narodil se na jaře roku 1950 ve Velkých Němčicích do selské a tradiční moravské rodiny. Od pradávných dob to byl vždy kraj úrodný, kraj sedláků. Takže malý Kája měl k půdě, zvířatům a k přírodě velice blízko a jak to tak v životě bývá, tento vliv se projevil i na jeho dalších životních krocích. Vyučil se řemeslu (kovář-podkovář), ale u koňských kopyt jen nezůstalo, pochopitelně se svět lépe poznává z koňského hřbetu, takže své první jezdecké úspěchy posbíral v parkurovém sportu ale i ve spřežení, kdy reprezentoval jihomoravskou oblast (JK Uherčice) v mistrovských soutěžích. Po dlouhá léta pracoval jako zootechnik v nedalekém JZD Šitbořice – středisko chovu koní Nikolčice, kde svými zkušenostmi přispěl k chovatelsky zajímavému stádu klisen. Po sametové revoluci se rozhodl odejít do soukromé sféry a věnovat se především chovu koní a zemědělské činnosti na vlastním statku Farma Boudky nyní známá jako Hřebčín Rufa, kde se nejen chovají koně, ale také provádí výcvik koní a jezdců v jezdeckém oddíle JK Rufa. Nespočet hříbat a koní prošlo jeho rukama. Vždyť Růžičkovo stádo nikdy nekleslo pod 40 hlav. Vzpomeňme na zajímavé jedince, klisnu Venice v/d Dwerse Hagen hojně využívanou v chovu, jejíž potomstvo dosáhlo výkonnosti T* ve skocích, obecně všichni odchovanci jsou nadaní všestranní koně, kteří se prezentují ve všech jezdeckých disciplínách. V jeho chovu byli převážně využíváni plemenní hřebci Lantaan a jeho vlastní odchovaní hřebci Przedswit Rufa s nejvyšší výkonností skoky T** a potomstvo ST**, dále to byl plemenný hřebec Lasing, všestranný kůň, výkonnost ST a výkonnost potomstva skoky S.

Do podvědomí široké chovatelské veřejnosti vešel Karel Růžička ve známost především jako funkcionář Svazu chovatelů českého teplotkrevníka, na jehož založení se podílel a řadu let působil na vyšších postech spolku (2002-2006 člen představenstva - chovatelská komise, 2007-2010 předseda, 2011- 2017 místopředseda spolku). Měl podíl na mnoha projektech, například jeho byla myšlenka uspořádat v roce 2005 první šampionát skoku ve volnosti 4 letých klisen, který byl velice oblíbený a úspěšný, stal se tradiční chovatelskou akcí. V chovu byl uznávaný hodnotitel koní a inspektor. Řada chovatelů se s ním mohla setkat osobně, když jim přijel zapsat a označit hříbata. A asi právě proto, že měl k chovatelům takto blízko a znal jejich úděly a strasti, vážil si každého z nich. Byl jim doslova oddaný, kolikrát byl schopen jít až za hranu svého zdraví, aby hájil jejich práva a zájmy. Však i dlouho trvající krize ve spolku mu nepřidala na jeho zdravotním stavu. Letos v červnu jsme se viděli naposledy, při konferenci SCHČT, kterou, i když mu nebylo nejlépe, přesto přijel podpořit. Byl rád, že svaz, pro který dlouhá léta pracoval a v jehož funkci viděl smysl, opět zvedá hlavu, aby se mohl pořádně nadýchnout. Jeho slova, jeho myšlenky směřovaly k chovatelům a k budoucnosti svazu. Nezříkal se případné pomoci, ale cítil, že síly ubývají, že už nedokáže být tím pevným pilířem. Tehdy mi řekl: „Už je to na vás mladších, abyste vykresali naději a probudili staré osvědčené tradice. Tito lidé, co tu jsou, je pevné silné jádro chovatelů, to jsou ti správní lidé, nejsou lhotejní k tradici svazu, vědí, co chtějí, tito lidé nezapomněli, neženou se za penězi a jde jim o spravedlnost. Pro tyto chovatele je potřeba pracovat a jim pomáhat.“

Karel měl rád všechno živé. To, že v jeho životě hráli prim koně, bylo zřejmé, ale s jakou láskou a vášní pečoval a cvičil své lovecké psy, kteří plnili hlavní úlohu jeho další velké záliby - myslivosti a jak nadšeně se poslední dobou věnoval chovu drůbeže. Vše co dělal, dělal rád a s radostí. Vždy s úctou a láskou obdělával moravskou půdu, na svých pozemcích sklízel seno, pěstoval plodiny pro své koně, jen aby se měli dobře. Nikdy nezapomenu na vůni meruněk z jeho ovocného sadu, vlastnoručně založené rozsáhlé vinice, které se svoji milovanou ženou Zdeňkou pečlivě obhospodařovali. Jeho žena mu byla vždy oporou, starala se o něj do poslední chvíle. Mezi sebou měli velmi hezký vztah a skvěle se doplňovali. Paní Zdeňka je velice veselá, obětavá a pohostinná žena. Společně vychovali dva syny Zdeňka a Karla, který jde ve šlépějích svého otce.

Tak skromný a tak empatický byl Karel Růžička. Měla jsem tu čest ho poznávat 16 let. V životě lidském to není zas tak mnoho, ale já měla pocit, že ho znám celý svůj život. Každý náš telefonický rozhovor začínal: „Tak mi řekni, co týden dal.“ Jeho osobitý smysl pro humor mě vždy dostal. A možná právě díky své veselé a upřímné povaze měl mnoho kamarádů a jistě i mnoho přátel, se kterými rád poseděl u dobrého vína. Jeho neutuchající pracovitost a jistá přirozenost byla vryta v jeho tváři a na dlaních. Svým pohledem působil vyrovnaným dojmem, v jeho očích se dalo číst do nekonečna, ta lidskost, ta hrdost na moravskou hroudu, ze které pocházel. Avšak i přesto se v něm skrýval zárodek jakési vznětlivosti, která se probouzela pouze v případě, když cítil faleš, neupřímnost a nespravedlnost. Byl zastáncem tradičních postupů, ale zároveň hodně přemýšlel o věcech nových. Ať už to byl Svaz chovatelů českého teplotkrevníka, Myslivecký spolek Velké Němčice, kterému přes 40 let dělal hospodáře nebo podpora místních tradic, pro všechny dělal oddaně, nezištně a nelitoval obětovat svůj volný čas.

S Karlem Růžičkou odešel nejen neobyčejně vzácný, laskavý a milý člověk, ale i osobitý moravský chovatel a velký odborník v oblasti chovu koní. Věřím, že předal mnoho zkušeností svým potomkům a že jeho chovatelská činnost ve Velkých Němčicích bude nadále pokračovat a vzkvétat pod vedením jeho vnoučat a pravnoučat, které tolik miloval a na které byl velice pyšný. Nepochybně nám jeho osobnost bude velice chybět.

Drahý Kájo, je mi velice líto, že ti nebudu moci říct, co týden dal, že neuvídím tvé laskavé oči a že se už společně nezasmějeme. Jsem nesmírně šťastná, že mi život dal tu možnost tě poznat. Poznat člověka, pro kterého zachování tradic pro další generace mělo velký význam.

Čest tvoji památce.

„Nyní je čas - pro mě, abych zemřel, a pro vás, abyste žili. Pouze Bůh ví, kdo z nás je na tom lépe.“ — Sókratés